

BRANDON MULL

TITOKFÖLDE

A sötétség
fogságában

 COOL
SELECTION

3. könyv

BRANDON MULL

TITOKFÖLDE

3. könyv:
A sötétség fogságában

Könyvmolyképző Kiadó, 2013

*Cynak, Marge-nak, Johnnak és Gladysnek,
akik bebizonyították, hogy a nagyszülők lehetnek
barátok és hősök.*

A nipszik

Ezen a füledt augusztusi napon Seth egy alig látható ösvényen iparkodott, és a buja növényzetet pásztázta a bal oldalon. Időnként hátra-hátrasandított, és minden hangra összerezzent, amit a növényzetből hallott. Titokföldén eleve veszélyes volt egyedül kóborolni, és félt, hogy kiszúrják ilyen messze az udvartól.

A hosszú nyár alatt tökéletesítette azt a képességét, hogy észrevétlenül kionsonjon az erdőbe. A Coulterrel tett kirándulásokat élvezte ugyan, de túlságosan ritkák voltak ahhoz, hogy kielégítsék a kaland iránti kielégíthetetlen étvágát. Felderítette a ház körüli erdőt, és nagyszülei aggodalma ellenére bebizonyította magának, hogy képes biztonságosan lófrálni benne. A halálos helyzeteket megelőzendő, ritkán csatangolt messze az udvartól, a legveszedelmesebb részeket pedig mindig elkerülte.

Nem úgy, mint ma.

Ma titkos találkozárra igyekezett.

Seth biztos volt ugyan abban, hogy helyesen értelmezte az útbaigazítást, most mégis kezdett aggódni, hogy rosszul értette az utolsó támpontot. Ezt az ösvényt még nem ismerte, és elég messze járt már a háztól. Az ösvény bal oldalán sorjázó bokrokra fókuszált.

Kezdte elveszíteni a reményt, amikor az ösvénytől nem túl távol kiszúrt egy botot, aminek a tetejére nagy tobozt tűztek. Felesleges volt aggódnia, el sem téveszthette volna. Seth megállt mellette, elsősegélydobozából elővette az iránytűt, megkereste északkeletet, majd a keskeny ösvényre nem egészen merőlegesen elindult.

– Pszt! – sziszegte valaki a bokrok közül. – Ide!

Seth megpördült, és meglátta Dorent, a szatírt, aki egy széles levelű fényes bokor fölött kukucskált ki. A szatír integetett, hogy menjen oda.

– Szia, Doren! – kocogott oda a fiú, ahol a szatír guggolt. Newel is ott rejtőzött, a szarva kicsit hosszabb, bőre szeplősebb, haja vörösebb volt, mint Dorené.

– És a mameluk? – kérdezte Newel.

– Megígérte, hogy itt találkozunk – nyugtatta meg Seth. – Mendigo helyettesíti az istállóknál.

– Ha nem jön, nincs alku – figyelmeztette Newel.

– Itt lesz.

– Hoztad az árut? – Doren próbált közömbösen beszélni, de tekintete elárulta sóvárgását.

– Negyvennyolc darab C elem. – Seth elhúzta a vászonzsák cipzárját, hogy a szatírok megnézhessek a portékát.

– Ide süss, Doren! – lehelte Newel.

– Sok-sok óra szórakozás – mormolta áhítattal Doren.

– Rengeteg sport!

– Drámák, vígjátékok, rajzfilmek, szappanoperák, beszélgetőműsorok, vetélkedők és valóságshow-k – sorolta élvezettel Doren.

– Sok csinos nő – dorombolta Newel.

– Még a reklámok is fantasztikusak – lelkesedett Doren. – Igazi technológiai csodák!

– Stan kiborulna, ha tudná – mormolta vidáman Newel.

Seth tudta, hogy igaza van. Sorenson nagypapa mindent megtett azért, hogy a menedékbe ne szivároгjon be a technika. Nem akarta, hogy a mágikus lényeket megrontsa a modern világ. Még a házban sem volt televízió.

– Szóval, hol az arany? – tért a lényegre.

– Nem messze – felelte kitérően Newel.

– Amióta Néró máshová vitte az övét, nehezebb aranyat találni – mentegetőzött Doren.

– Mármint elérhető aranyat – pontosított Newel. – Mert rejtegetett kincsről rengetegről tudunk Titokföldén.

– A legtöbbje elátkozott vagy féltve őrzött – árulta el Doren. – Nagy rakás gyönyörű ékkőről hallottunk például egy szikla alatti gödörben, már amennyiben nem zavarják a krónikus húsevő fertőzések.

– Meg felbecsülhetetlen értékű aranyozott fegyvergyűjteményről, amit egy dühös ogre család véd – tette hozzá Newel.

– De van sok olyan arany is, ami szinte senkié – ígérte Doren.

– Akkor is, járna nekem valami plusz, ha már én is kellek a megszerzéséhez.

– Ne légy hálátlan, Seth! – rótta meg Newel. – Megállapodtunk az árban. Rábólintottál. Az üzlet az üzlet. Nem kell segítened az arany megszerzésében. Különben, egyszerűen lefűjjük az egészet.

Seth egyik szatírról a másikra nézett. Sóhajtott, és becipzárázta a vászonzsákját.

– Talán igazatok van. Túl kockázatos.

– Vagy beszélhetünk húszszázalékos jutalékról – hadarta Newel, szőrös kezét a zsákra téve.

– Harminc – mondta Seth közömbösen.

– Huszonöt.

Seth kicipzárázta a zsákját.

Doren tapsolt és dobantott.

– Imádom a boldog befejezéseket.

– Majd akkor lesz vége, ha nálam az arany – emlékeztette Seth. – És biztos, hogy az enyém lesz? Nem követeli vissza valami dühös troll?

– Nem, nincs rajta átok – esküdözött Newel.

– Nem fog tombolni érte semmilyen hatalmas lény – bólogatott Doren.

Seth karba fonta a kezét.

– Akkor minek kell a segítségem?

– Ezt a cuccot találták valamikor régen – mesélte Newel.

– A legkönnyebb pénzszerzési lehetőség Titokföldén. És a böhöm testőröd segítségével megint talált pénz lehet.

– Hugo nem fog bántani senkit – szögezte le Seth.

– Nyugi! Ezt már megbeszéltük. A légynek sem kell ártania.

Doren csendre intette őket.

– Valaki jön.

Seth nem hallott semmit.

Newel a levegőt szimatolta.

– A gólem.

Pár pillanat múlva Seth is érezte Hugo súlyos lépteit. Hamarosan megjelent a gólem, a bozótban csörtetett. A majomszerű alakot földből, agyagból és kőből gyúrták, köpcös volt, keze-lába aránytalanul nagy. Egyik karja jelenleg kisebb volt a másikinál. Hugo elvesztette a Falánk Ollochhal folytatott harcban, és a gyakori sárfürdők dacára még nem nőtt vissza teljesen.

A gólem Seth és a szatírok fölé tornyosult, akik alig értek széles mellkasáig.

– Seth – szólalt meg mély hangon, mintha hatalmas kövek csikorognának egymáson.

– Szia, Hugo! – köszönt neki Seth. A gölem csak nemrég kezdett egyszerű szavakat formálni. Mindent megértett, amit mondtak neki, de ritkán fejezte ki magát.

– Örülök, hogy látlak, nagyfiú – mondta vidáman Doren, intett és szélesen mosolygott.

– Segíteni fog? – kérdezte Newel a szája sarkából.

– Nem kell engedelmeskednie nekem – felelte Seth. – Hivatalosan én nem irányítom, mint a nagypapáék. Kezd saját döntéseket hozni. Nyáron párszor kalandoztunk együtt. Általában megcsinálja, amit mondok.

– Oké. – Doren szaporán összedörgölte a kezeit. – Newel, aranyásó társam, újra akcióban vagyunk.

– Elmondjátok végre, mit csinálunk? – könyörgött nekik Seth.

– Hallottál már a nipszikről?

A fiú a fejét rázta.

– Aprócska lények – magyarázta Doren –, a tündérek közül a legkisebbek. – A szatírok várakozón nézték a fiút.

Seth ismét csak a fejét rázta.

– Talán a manókhoz állnak a legközelebb – vette át a szót Newel –, de még olyan magasak sincsenek. Azt te is tudod, hogy a manók nagyon értenek a javításhoz és a hulladék ötletes újrahasznosításához. A nipszik is remek kézművesek, de ők inkább nulláról kezdik a munkát, természetes úton szereznek nyersanyagokat.

Doren odahajolt a fiúhoz, és bizalmas hangon sutogta:

– A nipszik odavannak a fényes fémekért meg kövekért, és értenek is hozzá, hogyan találják meg.

Newel kacsintott.

Seth karba fonta a kezét.

– És mi akadályozza meg őket abban, hogy visszavegyék a kincsüket?

A szatírokból kirobbant a nevetés. Seth a homlokát ráncolta. Newel a vállára tette a kezét.

– Seth, egy nipszi ekkora – közelítette össze hüvelyk- és mutatóujját egy centire. Doren horkantva próbálta elfojtani a nevetését. – Nem tudnak repülni, és nincs mágikus erejük, hogy megtámadjanak vagy kárt okozzanak.

– Akkor továbbra sem értem, minek kellek én az arany megszerzéséhez.

A kuncogás alábbhagyott.

– A nipszik a csapdaállításban nagyon jók, és veszélyes növényzetet ültetnek – magyarázta Doren. – A kis lurkók zokon vették, hogy sarcot követelünk tőlük, ezért védelmi vonalat emeltek ellenünk. Hugo viszont gond nélkül bevisz minket.

Seth összevonta a szemét.

– A nipszik nem kérnek segítséget nagypapától?

– Ne sértődj meg – felelte Newel –, de Titokfölde sok lénye inkább kibírja a rengeteg nehézséget, mint hogy az emberek beavatkozzanak az ügyeikbe. Ne félj attól, hogy árulkodnak Stannek, tőlük nem fog hallani erről. Na, mit mondasz? Markolunk egy kis aranyat?

– Vezessetek! – A fiú a gólemhez fordult. – Segítesz meglátogatni a nipsziket, Hugo?

Hugo felemelte egyik földkezét, hüvelyk- és mutatóujját majdnem összeérintve. Kurtán biccentett.

Addig csörtettek a bozótban, míg Newel figyelmeztetően fel nem emelte az öklét. Egy tisztás széléről Seth széles rétet látott, aminek a közepén füves domb magaslott. A domb meredek volt, de húsz láb magasán hirtelen véget ért, mintha a teteje lapos lenne.

– Hugónak kell bevinnie minket a dombba – súgta Newel.

– Megteszed? – kérdezte a gólemet Seth.

Hugo könnyedén egyik vállára tette Newelt, a másikra Dorent, Sethet pedig a hosszabb karjába fogta. Hosszú lépteivel megindult a réten. A domb aljánál a gaz elkezdett vonaglani és csapdosni Hugo lába körül. Seth látta, hogy tüskés indák csavarodnak a gólem bokájára, húsevő növények zöld feje kap a vádlija után.

– Tessék, erről beszéltem – mondta Doren. – A kis lurkók mindenféle mérges növényt ültettek a területük határára.

– Alávaló rágcslók – morgott Newel. – Egy hétig bigcegetem.

– Mázlink volt, hogy ép bőrrel megúsztuk. Át kell jutnunk a domb túloldalára.

– A lejtő tele van csapdával. A lezárt bejárat a túloldalon van.

– Vigyél körbe, Hugo! – utasította a gólemet Seth.

Az agresszív növények egyre csapdostak, vonaglottak és harapdáltak, de Hugo rájuk sem hederítve csörtetett tovább. A domb túloldalán ember nagyságú szabálytalan sziklatömböt találtak a lejtő aljába ágyazódva. Körülötte sárgás nyálkatócsa.

– Hugo lökje félre a követ – javasolta Doren.

– Hallottad, Hugo – közvetített Seth.

Hugo rálépett a nyálkára, ami beborította hatalmas lábfejét. Szabad kezével úgy lökte félre a sziklát, mint ha papírmásé lenne. Egy alagút szája tárult fel.

– Tegyen le bennünket odabent! – mondta Newel.

– És aztán tartsa a nyálkát kordában! – tette hozzá Doren.

– Légy szíves, Hugo! – kérte Seth.

A gölem letette előbb a fiút, majd a szatírokat az alagút bejáratánál. Aztán megfordult, és rugdosni kezdte a nyálkát, ami ragacsos csomókban és pászmákban fröcsögött szerteszét.

– Ügyes – biccentett Hugo felé Newel.

– Nekünk is kell egy ilyen – értett egyet Doren.

Seth az alagút falát nézte. Csiszolt fehér kőből készült, amelyben kék és zöld erek futottak. Padlótól plafonig az egész felszínét finom vésetek borították. Seth egyik ujját végigfuttatta a bonyolult mintán.

– Nem rossz, mi? – kommentálta Newel.

A fiú ellépett a faltól.

– El sem hiszem, milyen aprólékos.

– Várj, amíg meglátod a Hét Királyságot! – legyintett Doren.

Elindultak az alagútban. A mennyezet épp annyira volt alacsony, hogy még nem kellett meggörnyedniük.

– Vigyázz, hová lépsz! – intette Newel. – Nehogy ráta-
poss egy nipszire! Az ő életük ugyanolyan igazi és értékes,
mint bárkié. Ha véletlenül megölsz egyet, Titokfölde ala-
pító egyezményének védelme már nem vonatkozik rád.

– Csak azért mondja, mert egyszer rálépett egy ellá-
tó szekérre, és a kocsis eszméletét veszítette – árulta el
Doren.

– Felépült, nem? – felelte bosszúsan Newel.

– Az alagútban nem látok nipsziket – jelentette Doren, miután lehajolt, és a sima márványpadlót tanulmányozta.

– Akkor majd a végén vigyázzunk!

Amikor Seth kiért az alagútból, meglepő módon napfény sütött rá. A dombnak nem volt teteje: az egész közepét kivájták, és a lejtők körkörös falként vettek körbe egy különös kis univerzumot.

– Azt a mindenit – mormolta Seth.

Az egész tér miniatűr világot alkotott, apró kastélyokkal, kúriákkal, gyárakkal, raktárakkal, boltokkal, malmokkal, színházakkal, sportpályákkal és hidakkal. A bonyolult és változatos építészeti stílusban mindenféle elem megtalálható volt: szárnyaló tornyok, lendületes tetők, spirálisan tekeredő tornyok, törékeny boltívek, rajzfilmbe illő kémények, színes ponyvatetők, oszlopos sétányok, teraszos kertek és csillogó kupolák. A nipszik a legfinomabb fát és követ használták, értékes fémekkel és ékkövekkel tették csillogóbbá az amúgy is fantáziadús épületeket. Egy központi tóból bonyolult öntözőrendszer indult ki, csatornák, vízvezetékek, tavak és gátak kötöttek össze hét sűrűn lakott részt.

– Íme, a nipszik Hét Királysága! – mondta Newel.

– Látod ott azt a kockás épületet? – mutatta Doren. – Az oszlopokkal és szobrokkal? Az a Harmadik Királyság kincstára. Ha nem működnék együtt, kezdhetjük ott.

A Hét Királyság csodás épületei között, melyek közül a legmagasabb sem ért Seth térdéig, sok ezer miniatűr alak iparkodott. Első látásra rovaroknak tűntek. A fiú beletúrt az elsősegélydobozába, majd leguggolt az alagút közelében, ahol egy csoport nipszi ásott, és nagyítón át szemlélte a munkásokat. Elegáns ruhát viseltek, és noha körülbelül egycentisek voltak, nagyon is ember-szerűnek néztek ki. A csoport élénken gesztikulált Seth felé, majd elsietett. Apró harangok szólaltak meg, sok nipszi bemenekült a házakba, vagy földbe ásott lyukakba bújt.

– Félnék tőlünk – jegyezte meg Seth.

– Jól teszik – mondta Newel. – Mi a felsőbbrendű nagyuraik vagyunk, ezek pedig megpróbálták ragadozó növényekkel meg nyálkával távol tartani.

– Nézd, a tükröző tónál! – nyögte Doren. – Lebontották a szobrunkat!

Üres talpazatok mellett Newel és Doren meglehetősen élethű, harminccentis szobra hevert a földön elcsúfítva.

– De nagy lett az arca valakinek! – háborgott Newel.
– Ki szentségtelenítette meg a nagyurak szobrát?

A nyüzsgő utcákon növekedett a káosz. A tömegek eszeveszetten menekültek az épületekbe. Egy épülő ház állványzatáról tucatjával másztak le a munkások. A királyi kincstár tetején parányi fegyverekkel felszerelt nipszik gyűltek össze.

– Delegációt látok a kürt körül – intett Doren egy negyvenöt centis torony felé, amelynek tetején nagy, gyöngyházzsín megafon volt.

Newel rákacsintott Sethre.

– Kezdődhet a tárgyalás.

– Biztos, hogy szabad ezt? – kérdezte a fiú. – Ezekről a kis lényektől bármit is elvenni.

Doren hátba vágta.

– A nipszik azért élnek, hogy ércet szagoljanak ki. Ha elveszünk a felhalmozott kincsükből, azzal csak segítünk, hogy ne unatkozzanak.

– Üdv, Newel és Doren! – szólalt meg egy halk hang. Még a megafonon keresztül is gyengécske volt, alig hallható. Seth óvatosan közelebb lépett, a szatírok pedig odahajoltak. – Mi, a Harmadik Királyság nipszijeit rop-pantul örülünk rég várt visszatérteteknek.

– Roppantul, mi? – mondta Newel. – Nem éppen mér-ges növényekre számítottunk.

A nipszik a tornyon tanácskoztak, majd válaszoltak.

– Sajnáljuk, ha a nemrég emelt védelmünk problémát okozott. Úgy éreztük, szükség van a biztonság

fokozására bizonyos potenciális fosztogatók kellemetlen jelleme miatt.

– A kis lurkó úgy tesz, mintha nem rólunk beszélne – dohogott Doren.

– A diplomáciához aztán értenek – bólintott Newel. Felemelte a hangját. – Látom, a szobraink javításra szorulnak. És a sarc is rég esedékes.

A delegáció ismét tanácskozott válaszadás előtt.

– Sajnáljuk, ha úgy érzitek, nem rójuk le eléggé a hátlánkat. Sanyarú időben érkeztetek. Mint tudjátok, a Hét Királyság nipszije nipsziemlékezet óta békében és jólétben éltek, csak néha zavartak meg bennünket bizonyos jogtalanul követelőző gigantikus méretű kívülállók. Mostanság azonban sötét idők borultak ránk. A Hatodik és Hetedik Királyság összefogott, és háborút indított ellenünk. Nemrég pusztították el a Negyedik Királyságot. Mi és a Második Királyság menekültek ezreinek adunk otthont. Az Ötödik Királyság jelenleg is ostrom alatt áll. Az Első Királyságban kivonulásról beszélnek, tömeges kivándorlásról egy új hazába. Mint tudjátok, mi sosem voltunk háborúzó népek. Nyilvánvaló, hogy gonosz befolyás lett úrrá a Hatodik és Hetedik Királyságon. Attól félünk, csak azzal elégednek meg, ha mindnyájunkat leigáznak. Hajóhaduk jelenleg is a partjaink felé tart. Ha ti közben hátulról támadtok minket, a Hét Királyságra sötétség borulhat. Ha ellenben segítetek ezekben a tragikus órákban, boldogan megjutalmazunk benneteket.

– Adjatok egy percet, hogy megvitassuk. – Newel közel húzta Dorent és Sethet. – Szerintetek trükk? A méretüket gyakran ravaszsággal pótolják.

– Fekete hajóhadat látok a központi tóban – mondta Doren. Noha a legnagyobb hajó sem volt nagyobb Seth cipőjénél, valóban több tucat közeledett.

– Bizony – értett egyet Newel. – És nézzetek balra!
A Negyedik Királyság tényleg romokban van.

– De, ki hallott már nipsziháborúról?

– Beszelnünk kell a Hetedik Királysággal – döntött Newel. – Őket is érdemes meghallgatni.

– Visszatérünk – közölte Doren a toronyban álló nipszikkal. A két szatír megindult.

– Ki vagy te, szarv nélküli? – kérdezte a megafonos hang.

– Én? – tette tenyerét mellkasára Seth. – Seth a nevem.

– Ó, bölcs és megfontolt Seth, kérünk, győzd meg a kecskeóriásokat, hogy segítsenek! Ne engedd, hogy az áruló királyságok gonosz vezetői megtevésszék őket.

– Meglátom, mit tehetek – felelte Seth, majd a szatírok után sietett, a lába elé nézve, nehogy rálépjen egy nipszire. Fekete kőfalú királyság előtt érte be őket, amelyen fekete zászlók lobogtak. Az utcák szinte kihaltak voltak. A látható nipszik zöme páncélt és fegyvert viselt. Itt is volt megafonos torony.

– A fal új – jegyezte meg Doren.

– És nem emlékszem, hogy ennyire fekete lett volna minden – tette hozzá Newel.

– Tényleg úgy néz ki, hogy készen állnak a háborúra.

– Már jönnek is a toronyba – biccentett a fekete megafon felé Newel.

– Isten hozott, nagytiszteletű urak! – nyikogta egy hang.

– Jókor tértetek vissza, hogy lássátok munkánk gyümölcsét, és kivegyétek részeteket a hadizsákmányból.

– Miért viseltek háborút a többi királyság ellen? – kérdezte Newel.

– Nektek köszönhető – felelte a hang. – A Hét Királyság sok csapatot küldött ki, hogy megtalálják a módját,

mivel akadályozhatják meg a visszatéréseket. Egyik sem jutott olyan messze, mint az enyém. Sok mindent megtudtunk. Tágult a világnézetünk. Míg a többi királyság a védelmét építette, mi csendben támogatókat toboroztunk a Hatodik és Hetedik Királyságban, és mozgásba lendítettük a háború gépezetét. Ahogy azt ti régóta valljátok: minek csinálni, ha el is lehet venni?

Newel és Doren nyugtalanul összenézett.

– Mit kéne tennünk? – kérdezte Doren.

– A győzelmünk már biztos, de ha segítetek siettetni diadalunk óráját, sokkal bőkezűbben jutalmazunk meg, mint a többi királyság tenné. Gazdagságunk java a föld alatt van, és ezt a titkot ők sosem osztanák meg veletek. Nyilván a többiek meg ellenünk szeretnének használni benneteket. Mi egy új úr szövetségesei vagyunk, aki egy nap mindent ural majd. Ha ellenünk vagytok, ellene is vagytok. Aki pedig ellene van, az elpusztul. Csatlakozzatok hozzánk! Óvakodjatok urunk haragjától, és arasátok le a csinos jutalmat!

– Elkérhetem a nagyítót? – kérdezte Doren.

Seth odaadta a szatírnak. Doren átlépett a városfal fölött egy üres térre, leguggolt, és úgy nézte az alakokat a toronyban.

– Ezt nektek is látni kell – mondta komoran.

Félreállt, és előbb Newel nézett hosszan a nagyítóba, majd Seth. Az apró emberek a toronyban másképp néztek ki, mint akiket Seth eddig látott. A bőrük szürke volt, a szemük vérvörös, szájukban pedig agyarak meredeztek.

– Mi történt veletek? – kérdezett rá Newel.

– Feltárult az igazi formánk – felelte a megafon. – Így nézünk ki, ha szétfoszlik az illúzió.

– Valahogy megrontották őket – sziszegte Doren.

– Nem segítetek nekik? – kérdezte Seth.

Newel a fejét rázta.

– Nem. De talán ellenállni sem bölcs dolog. A legjobb lenne be sem avatkozni. – Dorenre nézett. – Amúgy is máshová várnak hamarosan.

– Igaz – bólintott Doren –, el is felejtettem. Nem akarunk csalódást okozni a nimfáknak. Nem térhetünk el az ütemtervtől. Induljunk is!

– Nincs is semmi dolgotok – förmedt rájuk Seth. – Nem hagyhatjuk, hogy elpusztítsák a jó nipsziket!

– Ha olyan nagy hős vagy, állítsd meg te a flottát! – mondta neki Newel.

– Az én dolgom az volt, hogy idejussunk. Ha akarjátok az elemeket, az aranyat nektek kell megszerezni.

– Van benne valami – ismerte el Doren.

– Nem kell kiérdemelnünk semmit – feleselt Newel. – Elvesszük a Harmadik Királyság kincstárából, ami kell, és lelépünk.

– Azt már nem! – emelte fel a kezét Seth. – Nem fogadok el megint lopott fizetséget. Néróval is megjártam. A Harmadik Királyság tisztességes jutalmat ajánlott. Ti mondtátok, hogy a nipszik nem árthatnak nekünk. Min változtat az, hogy néhányuk gonosz lett? Tudjátok, mit? Még a huszonöt százalékos jutalékomról is lemondok.

– Hm – vakarta az állát Newel.

– Gondolj a sok tévéműsorra! – mondta Doren.

– Jól van – ment bele Newel. – Nem akarom, hogy ez a kis civilizáció romba dőljön. De ne engem hibáztassatok, ha a fura nipszik és az aljas uruk később ránk vadásznak.

– Még megbánjátok – mondták az ellenséges nipszik a megafonba.

– Tényleg? – Newel átrúgott egy háztetőt a városfalon. Letépte a megafont a toronyról, és kihajította a domb mélyéből.

– Én megállítom az Ötödik Királyság ostromát – ajánlkozott Doren.

– Maradj nyugton! Semmi szükség rá, hogy mindketőnkre haragudjanak.

– Te aztán jól betojtál – kuncogott Doren. – Szerinted, mit tudnak csinálni?

– Itt valami gonosz befolyás érvényesül – mondta Newel komoran. – De ha már dacolok velük, akár végig is csinálhatom. – Letépte egy stabilnak látszó épület tetjét, kimert egy marék aranyrudat, és a derekán hordott tarisznyába öntötte. – Első lecke – nyúlt a kincstárba megint Newel –, ne fenyegetsetek felsőbbrendű uraitokat. Azt csinálunk, amit akarunk.

Aztán Newel belegázolt a tóba, ami a térdéig sem ért. Két karjával kiemelte a flottát, és elindult a hajókkal vissza a Hetedik Királyságba, árbocokat tört le, majd szétszórta a hajókat a város körül.

– Vigyázz, hogy egyet se ölj meg! – intette Doren.

– Vigyázok – gázolt a tóban Newel, hullámokkal árasztva el a törékeny dokkokat. Az utolsó hajókat egy üres piactérre dobta, majd átment az Ötödik Királysághoz, és nekilátott széttörni a katapultokat és kis ostromgépeket, amelyek a város megerősített helyeit célozták, köztük a kastélyt is.

Seth érdeklődve figyelte az eseményeket. Kicsit olyan volt, mint amikor egy elkényeztetett gyerek tönkreteszi a játékait. De figyelmesebben nézve, látta a számtalan éleetet, amire a szatír tettei hatással voltak. A nipszik szemszögéből egy ezer láb magas óriás tombolt a világukban, és egy szempillantás alatt megváltoztatta a háború menetét.

Newel több száz rohamozó katonát emelt ki az Ötödik Királyságból, és letette őket a Hetedikben. Aztán lerombolt pár hidat, amin át a Hatodikból az Ötödikbe lehetett jutni. Ellopott sok aranydísz a Hatodik büszke tornyairól, és módszeresen lerombolta a védelmüket. Végül visszatért a Hetedik Királyság tornyához, ahol a megafon volt.

– Figyelmeztetek: hagyjátok abba a háborút, különben visszatérek! És akkor nem leszek ilyen könyörületes. – Newel a társaira nézett. – Mehetünk!

Hármasban átmentek a Harmadik Királyságba, amely az alagút közelében volt. – Mindent megtettünk a háború megállításáért – közölte Newel.

– Hála a felsőbb gigantikus uraknak! – hallatszott a kis hang a megafonból. – A mai nap mostantól ünnep lesz a tiszteletedre. Újraemeljük a szobrokat. Vigyetek a kincstárból, amit csak óhajtottok!

– Hát, nem bánom. – Newel felfeszítette a falat, ki mert az apró arany-, ezüst- és platinapénzből, elvett néhány nagyobb ékkövet. – Azért legyetek éberek. Valami nagyon nincs rendben az ellenfeletekkel a Hatodik és Hetedik Királyságban.

– Sokáig éljen Newel! – zengte a hang. – Sokáig éljen Doren! Sokáig éljen Seth! Bölcs tanács hős védőinktől!

– Akkor, itt végeztünk egyelőre – mondta Doren.

– Ügyes voltál – veregette hátán Newelt Seth.

– Nem rossz eredmény – paskolta meg duzzadó tarisznyáját Newelt. – Több királyság megmenekült, két királyság behódolt, nekünk meg akadt kevéske kincs. Menjünk, és nézzük meg a zsákmányt! Várnak a tévé-műsorok.

Újra együtt

Kendra Sorenson számára már nem létezett vaksötétség. Titokföldre nagy házának pincebörtönében ült az egyik jeges folyosón, hátát a kőfalnak vetve, térdét mellkasához húzva. Egy aranyszegélyes nagy vitrint nézett, amilyenben a bűvészek eltüntetik a segédjüket. A fény hiánya ellenére is minden nehézség nélkül ki tudta venni a csenddoboz körvonalait. A folyosón félhomály honolt, a színek tompává fakultak, és noha még a börtönben járőröző koboldőröknek is kellett valamilyen világító eszköz, Kendrának nem volt szüksége sem gertyára, sem fáklyára a komor folyosókon. Kielelesedett látása csak egyik következménye volt annak, hogy előző nyáron tündérrokon lett.

Tisztában volt vele, hogy Vanessa Santoro a dobozban várakozik. Énje egy része borzasztóan szeretett volna beszélni egykori barátnőjével, annak ellenére, hogy Vanessa elárulta a családot, és majdnem a halálukat okozta. Nem is azért vágyott beszélni vele, mert nosztalgikusan gondolt vissza a meghitt beszélgetéseikre. Azt az üzenetet szeretete volna tisztázni, amit Vanessa a cella padlójára kapart, ahol ezelőtt tartották, mielőtt bezárták a csenddobozba.

Miután felfedezte Vanessa üzenetét, Kendra azonnal megmutatta nagyszüleinek. Sorenson nagypapa homlokát ráncolva, percekig meredt az umitaviaszból készült gyertya fényénél izzó betűkre, a nyugtalanító vádakat mérlegelte, melyeket egy végsőkéig elkeseredett áruló hagyott hátra. Kendra fülében még mindig ott csengett az ítélete:

– Ez vagy a legfelkavaróbb igazság, amivel valaha találkoztam, vagy a legravaszabb hazugság.

Majdnem két hónap telt el azóta, és semmivel nem jutottak közelebb az üzenet igazolásához vagy megcáfolásához. Ha igaz, akkor a Szfinx, a gondnokok leghatalmasabb szövetségese valójában álruhás sátán. Az üzenet azzal vádolta, hogy a mágikus menedékek védőivel való közeli kapcsolatát kihasználva segítette az Esthajnalcsillag Társaság gonosz terveit.

Viszont, ha az üzenet valótlan, Vanessa a gondnokok legbefolyásosabb barátját rágalmazza, hogy belső vizsályt szítson, és okot adjon fogvatartóinak, hogy kiengedjék őt a csenddobozból. Külső segítség nélkül a csenddobozban marad tetszhalott állapotban, amíg valaki más nem kerül a helyére. Akár évszázadokig várakozhat odabent.

Kendra megdörgölte a sípcsontját. Ha valaki nem veszi át Vanessa helyét átmenetileg, lehetetlen kihozni egykori barátnőjét akár egy rövid beszélgetésre is. Nem is beszélve arról, hogy Vanessa álomblix. Nyáron, mielőtt leleplezték, megharapott szinte mindenkit Titokföldén. Ami azt jelenti, hogy ha kikerül a csenddobozból, bármelyiküket irányítani tudja, amikor alszik.

Csak akkor tud Vanessával beszélni, ha ebbe mindenki beleegyezik. Ki tudja, ez mennyi időbe telik! Amikor utoljára szóba került, senki nem voksolt arra, hogy

Vanessa kapjon egy esélyt kimagyarázni magát. Szigorú titoktartási eskü után nagypapa és nagymama beszélt a baljós üzenetről Warrennek, Tanunak, Coulternek, Dallenek és Sethnek is. Mind lépéseket tettek a padlón hagyott üzenet igazságtartalmának kiderítésére. Ma éjjel Tanu meg Warren visszatér, és remélhetőleg új információval szolgál. De ha nem, talán a többiek is arra jutnak végre, hogy ideje meghallgatni Vanessa mondandóját. Az álomblix célzott rá, hogy többet is tud, mint amit az üzenetben írt, és ez a célzás mindenkit gyötört. Kendra úgy érezte, Vanessa igenis meg tudná világítani a dolgokat. Eltökélte, hogy megint amellet fog érvelni, hogy hallgassák meg a lányt.

A folyosó végén hunyorgó fényfolt táncolt. Szlaggó fordult be a sarkon. Az ijesztő kobold egyik kezében mocskos vödröt cipelt, a másikban alig pislákoló fáklyát fogott.

– Megint a börtönben durcáskodsz? – állt meg Kendra mellett. – Akár itt is dolgozhatnál. A fizetés páratlan. Szereted a nyers tyúkhúst?

– Nem szeretném elrontani a mulatságotokat – replikázott Kendra. Azóta nem volt kedves Szlaggóhoz és Vuúrshoz, hogy majdnem megetették őt a fogságba vett nagyszüleivel.

– Úgy durcáskodsz, mintha a kiskedvencedet zárták volna a dobozba – vigyorgott a kobold.

– Nem utána vágyom – torkolta le Kendra. – Csak gondolkodom.

A kobold nagy levegőt vett, és elégedetten nézett végig a folyosón.

– Nehéz elképzelni lelkesítőbb környezetet a gondolkodáshoz. Az elítéltek hiábavaló nyögdecselésétől tutira beindulnak a kerekek.

A kobold ajkát nyalva megindult. Alacsony volt, csontos és zöldes, a szeme disznószem, a füle denevérfül. Sokkal félelmetesebbnek látszott, amikor Kendra húszcentis volt.

A kobold elment mellette, majd megint megtorpant, és ezúttal a csenddobozra bámult.

– Kíváncsi lennék, ki volt benne előtte – mormolta szinte magának. – Évtizedekig mindennap ezen gondolkodtam. Most már sosem fogom megtudni...

A csenddobozban ugyanaz a fogoly volt, amióta csak Titokföldre hozták, aztán a Szfinx Vanessát zárta a titokzatos rab helyére. A Szfinx nem engedett abból, hogy csak a csenddoboz tarthatja vissza Vanessát attól, hogy álmukban fölébük kerekedjen. Ha Vanessa utolsó üzenete igazat mond, és a Szfinx gonosz, akkor feltehetőleg egy régi és erős szövetségesét szabadította ki ezzel. Ha az üzenet hazudik, akkor a Szfinx csak új helyre szállította a foglyot. Egyikük sem látta, ki volt a titokzatos fogoly, csak egy megláncolt alakot, akinek a fejét durva jutazsák takarta.

– Én se bánnám, ha tudnám, ki volt – mondta Kendra.

– Tudod, én éreztem ám a szagát – jegyezte meg Szlaggó közömbösen, oldalvást sandítva a lányra. – Az árnyékban lapultam, amikor a Szfinx elvezette. – Láthatóan büszke volt erre.

– Meg tudtál róla állapítani valamit? – harapott rá Kendra.

– Mindig megbízható volt a szaglásom. – Szlaggó a karjába törölte orrát, és a sarkán kezdett hintázni. – Határozotlan hímnemű. Volt valami fura a szagában, valami ritka, nehéz hova tenni. Nem egészen ember, ha tippelnem kéne.

– Érdekes – mondta Kendra.

– Bár közelebbről megszagolhattam volna! – merengett Szlaggó. – Akartam, de a Szfinxszel nem tanácsos kukoricázni.

– Mit tudsz a Szfinxről?

Szlaggó vállat vont.

– Amit mindenki. Állítólag bölcs és hatalmas. A szaga olyan, mint egy emberé. Ha mégis másvalami, akkor jól titkolja. Viszont ember, vagy sem, mindenképpen nagyon öreg. Egy másik kor szaga lengi körül.

A kobold persze nem tudott az üzenetről.

– Jó embernek látszik – mondta Kendra.

Szlaggó vállat vont.

– Megkínálhatlak egy kis mosluttal? – tartotta elé a vödröt.

– Nem kérek – felelte Kendra, és igyekezett nem beszívni a bűzt.

– Pedig most vettem le a tűzről – ingatta a fejét a kobold. – Hát, akkor élvezd csak a sötétséget!

Kendra majdnem elmosolyodott. Szlaggónak fogalma sem volt, milyen jól lát fény nélkül is. Biztos azt hiszi, imád egyedül gubbasztani a sötétben. Vagyis, hogy éppen neki való lány. Persze, tényleg elég sokat üldögél idelent a pincében, úgyhogy Szlaggó talán nem is téved akkorát.

Amikor a kobold eltűnt szem elől, és a fáklya narancs-sárga hunyorgása elhalt, Kendra felállt, és tenyerét a csenddoboz sima fájára tette. Habár Vanessa elárulta őket, habár kétségtelenül hazudott nekik, habár nyilvánvalóan érdeke volt, hogy úgy tegyen, mintha értékes információja lenne, Kendra hitt a padlón hagyott üzenetnek, és még többet akart megtudni.

Seth pókerarccal ült le a vacsorához. Coulter, a mágikus ereklyék szakértője húskenyeret süttött, sült krumplival,

brokkolival és friss zsemlével. Már mindenki ott volt, nagypapa, nagymama, Dale, Coulter és Kendra.

– Tanu és Warren még nem jött meg? – kérdezett rá Seth.

– Pár perce hívtak – mutatta fel új mobilját nagypapa. – Tanu gépe késett. Útközben megállnak harapni valamit, de egy órán belül ideérnek.

Seth bólintott. Eredményes délután állt mögötte. Az aranyból kapott részét már eldugta a padlásszobában, ahol Kendrával laktak: a kincset tartalmazó bőrerszényt betekerte egy bokszeralsóba, amit az egyik fiók mélyére dugott. Még most is alig bírta elhinni, hogy aranyat szerzett, és senki nem szabotálta. Innentől csupán nem szabad elárulnia magát.

Azon töprengett, mennyit érhet az arany. Minimum pár százezret. Nem rossz egy majdnem tizenhárom évestől.

Az egyik komplikációt a nipszik jelentették. Gondnokként Sorenson nagypapa tud a létezésükről. Seth biztos volt benne, hogy nagypapa örülne, ha tudná, mi történt velük, hogy utánajárhasson a dolognak. Ki lehet a gonosz úr, akiről a nipszik beszéltek? Lehetséges, hogy a Szfinx? Titokföldén akadt bőven rovott múltú jelölt. Annak ellenére, hogy Newel első körben megakadályozta, hogy az ijesztő nipszik legyőzzék a kedves nipsziket, Seth biztos volt benne, hogy a konfliktus korántsem ért véget. Ha ő nem tesz valamit, a nipszik megsemmisülnek.

Mégis habozott. Ha elárulja, mit tudott meg a nipszikről, nagypapa rájön, hogy járt a tiltott részeken. Seth beleborzongott a gondolatba, mekkorát csalódna benne mindenki.

Megvolt rá az esély, hogy nagypapa a mindennapi gondnoki teendők során rájön, mi a baj a nipszikkal.

Viszont a nipszik olyan védelmi vonalakat építettek ki, hogy a nagypapa talán nem is tervezi, hogy a közeljövőben ellátogat hozzájuk. De, vajon időben rájön, hogy mi történik, ahhoz, hogy meg tudja előzni a tragédiát? Amióta Kendra megtalálta Vanessa utolsó üzenetét, mindenkit annyira lefoglaltak a Titokföldén kívül zajló események, hogy Seth nem hitte, hogy jó ideig bárki is a nipszik közelébe menne. Még az is lehet, hogy nagypapa semmit nem tud róluk.

– Akkor is megbeszéljük még ma este, mit tudott meg Tanu és Warren, igaz? – kérdezte Kendra aggodalmasan.

– Persze – felelte nagymama, brokkolit szedve a tányérjára.

– Azt tudjuk, hogy megtudtak-e bármit?

– Annyit tudok, hogy Tanu nem találta meg Maddoxot – mondta nagypapa a tündérkereskedőre utalva, aki be-
merészkedett az elfoglalt brazil menedékbe. – És hogy Warren sokat utazott. De nem kockáztatom meg, hogy a titkos aggodalmunkról telefonon beszéljek velük.

Seth ketchupot tett a húskenyérre, és beleharapott. Elég meleg volt, de csodásan finom.

– És anyuék? Még mindig azt akarják, hogy hazamenjünk?

– Már nem nagyon tudunk milyen ürügyet mondani, hogy itt tartunk benneteket – felelte nagymama, és aggodva nézett nagypapára. – Pár hét, és kezdődik az iskola.

– Nem mehetünk haza! – csattant fel Kendra. – Addig semmiképp, amíg be nem bizonyítottuk, hogy a Szfinx ártatlan vagy sem. A Társaság tudja, hol lakunk, és nem félnek odajönni.

– Abszolút egyetérttek – bólintott nagypapa. – Az a kérdés, hogyan győzzük meg a szüleiteket.

Kendra és Seth az egész nyarat Titokföldén töltötte azzal az öröggel, hogy sérült nagyapjuknak segítenek. Valóban sérült volt, amikor ideértek, de a fordított toronyban talált ereklje meggyógyította. Eredetileg úgy tervezték, hogy Kendra és Seth csak pár hétig marad. Nagymama és nagypapa ezt sikeresen megnyújtotta egy hónapra a telefonnal: a gyerekek rendszeresen jelentették, hogy milyen jól mulatnak, nagypapáék pedig hangsúlyozták, milyen sokat segítenek.

Egy hónap elteltével nagypapa érezte, hogy a fia és a menyé egyre türelmetlenebb, és meghívta őket magukhoz egy hétre. Nagymamával arra jutottak, a legjobb megoldás az lenne, ha segítenének nekik felfedezni Titokföldre igazi természetét, hogy nyíltan megbeszélhessék, mekkora veszélyben forog Kendra és Seth. Csak-hogy akármennyi nyomot hagytak, akármennyit célzogattak, Scott és Marla nem vette a lapot. A végén Tanu főzött nekik egy teát, melynek segítségével nyitottabbak lettek a szuggesztíóra, és nagypapa kamugipszben megbeszélt velük egy újabb látogatást. Ami nemsokára esedékes.

– Tanu is visszajön – emlékeztette őket Seth. – Itathat apával megint egy kis teát.

– Az átmeneti gyógyszerek ideje lejárt – mondta nagymama. – Ezek a fenyegetések évekig elhúzódhatnak. Előfordulhat, hogy az Esthajnalcsillag Társaság már nem érdeklődik irántatok most, hogy az ereklje nincs Titokföldén. De a megérzéseim mást súgnak.

– Az enyéme is – értett egyet nagypapa, és jelentősegteljesen nézett Kendrára.

– Nem tudjuk erőltetni, hogy anyuék átlássanak a lényeket védő illúziókon? – kérdezte Kendra. – Adjunk nekik tejet, és mutassunk a tündérekre! Vigyük be őket Violához!

Nagypapa a fejét rázta.

– A totális hitetlenség erős akadály. Vakká teheti az embert a nyilvánvaló igazságra, akármit mondanak vagy csinálnak mások.

– A tej nem hat rájuk? – csodálkozott Seth.

– Nem feltétlenül. Részben ezért is hagyom, hogy mások nyomok megtalálásával fedezzék fel Titokföldre titkait. Először is így választhatnak, hogy akarják-e tudni az igazat erről a helyről, vagy sem. Másodszor pedig a kíváncsiság kikezdi a hitetlenséget. A tej hatásához nem kell sok hit, de a teljes hitetlenséget nehezen győzi le.

– És szerintetek, anyuék nem hisznek? – kérdezte csüggedten Kendra.

– Abban semmiképpen, hogy mitikus lények valóban létezhetnek. Sokkal egyértelműbb nyomokat hagytam nekik, mint nektek Sethtel.

– Én még el is beszélgettem velük, éppen csak ki nem mondtam az igazat Titokföldről és a ti szerepetekről – sóhajtott nagymama. – De azonnal feladtam, amikor úgy bámultak rám, mintha elmeegógyintézetbe akarnának zárni.

– Bizonyos értelemben a hitetlenség garantálja a biztonságukat. Megvédheti őket a sötét mágia hatásától.

– Azt akarjátok mondani, hogy a mágikus lények csak akkor léteznek, ha hiszünk bennük? – ráncolta a homlokát Seth.

Nagypapa megtörölte a száját egy szalvétával.

– Nem. A hitünktől függetlenül is léteznek. Viszont ahhoz kell valamennyi hit, hogy kapcsolatba léphessünk velük. Ráadásul a legtöbb mágikus lény annyira nem kedveli a hitetlenséget, hogy nagy ívben elkerüli, mint ahogy mi egy kellemetlen szagot. A hitetlenség is

szerepet játszik abban, hogy sok lény inkább szökik a világból a menedékekbe.

– Lehetséges lenne, hogy ne higgyünk a mágikus lényekben? – tűnődött Kendra.

– Ne fáradj vele! – puffogott Coulter. – Nálam keményebben senki nem próbálkozhat. Ez van, ezt kell szeretni.

– Ha egyszer kapcsolatba léptél velük, elég nehéz nem hinni bennük – értett egyet Dale. – A hit tudássá érik.

– Vannak olyanok, akik tudomást szereznek erről az életről, aztán elmenekülnek tőle – árulta el nagymama.

– Kerülik a menedékeket és az olyan anyagokat, mint Viola teje, ami felnyithatja a szemüket. Azzal, hogy háttat fordítanak minden mágikus dolognak, a tudásuk elszunnyad.

– Szerintem értelmes megoldás – morogta Coulter.

– Larsen nagypapátok és nagymamátok idő előtt vonult vissza a titkos társaságunkból – árulta el nagypapa.

– Larsen nagyiék is tudtak a mágikus lényekről? – lepődött meg Seth.

– Amennyit mi, talán többet is – vette át a szót nagymama. – Nagyjából akkor hagytak itt bennünket, amikor te megszülettél. A szüleitekhez mind nagy reményeket fűztünk. Mi mutattuk be őket egymásnak, és bátorítottuk a kapcsolatukat. Aztán amikor Scott és Marla nem érdeklődött a titkunk iránt, Larsen nagyiék lelkesedése is lelohadt.

– Azóta voltunk barátok Larsenékkel, hogy a szüleitek kisgyerekek voltak.

– Várjunk csak! – szólt közbe Kendra. – De Larsen nagyiék halála ugye baleset volt?

– Amennyire meg tudtuk állapítani, az – bólintott nagymama.

– Tíz évvel korábban vonultak vissza – mondta nagypapa. – Tragikus baleset.

– Soha nem gondoltam volna, hogy tudnak a titkos menedékekről – ingatta a fejét Seth. – Más típusúak voltak.

– Pontosan ilyen típusúak voltak – nyugtatta meg őket nagymama. – Csak jól ment nekik a titoktartás és a szerepjátszás. Nem keveset kémkedtek az ügyünknek annak idején. Mindketten dolgoztak a Hajnal Lovagjaival.

Kendrában fel sem vetődött, hogy néhai nagyszülei osztozhattak a titkos tudáson Sorenson nagyiékkal. Ettől most még jobban hiányoztak neki. Olyan jó lett volna együtt osztozni ezen a titkon! Furcsa, hogy két olyan párnak, akik ismerték a titkot, olyan gyerekei legyenek, akik nem hajlandóak hinni.

– Hogyan győzzük meg anyuékat, hogy itt maradhasunk?

– Ezt majd mi kitaláljuk a nagyapátokkal – kacsintott nagymama. – Van még rá egy hetünk.

Csendben fejezték be a vacsorát. Mindenki megköszönte Coulternek a húskenyeret, miközben közösen leszedték az asztalt.

Aztán nagypapa nyomában átvonultak a nappaliba, ahol letelepedtek. Kendra egy tündérmesékkal teli régi könyvet lapozgatott. Nemsokára kulcs zörrent a zárlatban, és nyílt a bejárati ajtó. Tanu lépett be, a magas, erős, csapott vállú szamoai férfi. Egyik izmos karja fel volt kötve. A bájitalmester másik vállán furcsa alakoktól duzzadó táskák lógtak. Mögötte Warren jött, bőrdzsekiben, állán háromnapos borostával.

– Tanu! – szaladt a nagydarab szamoaihoz Seth. – Mi történt?

– Ja, ez? – biccentett sérült karjára a férfi.

– Az hát.

– Elrontották a manikűrt – mondta, és sötét szeme pajkosan hunyorgott.

– Én is megjöttem – jegyezte meg célzatosan Warren.

– Látom, de te nem osontál be elbukott menedékbe Dél-Amerikában – legyintett Seth.

– Azért én is kerültem szorult helyzetbe – mormogta Warren. – Egész klassz volt.

– Örülünk, hogy mindketten biztonságban hazajöttetek – üdvözölte őket nagymama.

Warren körbenézett a nappaliban, majd Tanu felé hajolt.

– Úgy látom, elkéstünk a megbeszélésről.

– Alig várjuk, hogy mit tudtatok meg – nógatta őket Seth.

– Kaphatnánk egy kis vizet? – horkantott Warren. – Segítenétek a csomagunkkal? Egy meleg kézfogást? Az ember hajlamos úgy érezni, csak információt akartok tőle.

– Elég a színházból, ülj le! – szólt rá Dale. Warren csúnyán nézett a bátyjára.

Tanu és Seth leült egymás mellé. Warren a szófára rogyott le, Kendra mellé.

– Örülök, hogy mind itt vagyunk – fogott bele nagypapa. – Csak mi, akik ebben a szobában vagyunk, tudunk arról a vádról, hogy a Szfinx áruló lehet. Mindent el kell követnünk, hogy ez ne tudódjon ki. Mert ha a vád igaz, akkor önkéntes és akaratlan kémeinek hatalmas hálózata valóban mindenhol jelen van. Ha viszont a vád hamis, ez aligha olyan idő, amikor szabadna belső viszályt fakasztó pletykákat terjesztetni. Tekintve, hogy mi mindenben mentünk keresztül együtt, biztos vagyok benne, hogy bízhatunk egymásban.

– Milyen új információhoz jutottatok? – kérdezett rá nagymama.

– Nem sokhoz – felelte Tanu. – Bejutottam a brazil menedékbe. Nagy a fejetlenség. Egy Lycerna nevű hüllődémon teljesen a feje tetejére állított mindent. Ha Maddox talált jó búvóhelyet, talán nincs baja, de nem tudtam fellelni. A kádat odaszállítottam, és kódolt üzeneteket hagytam, hogy hol rejtettem el. Ő tudni fogja, mire használja.

– Ügyes – dicsérte Coulter.

– Milyen kádat? – kérdezte értetlenkedve Seth.

Coulter nagypapára nézett, aki bólintott.

– Egy nagy, régimódi bádoggádat, ami történetesen ugyanazon transzdimenziós téren osztozik a padláson lévő káddal.

– Ebből én egy mukkot sem értek – kesergett Seth.

– Pillanat! – Coulter felállt, és átment a másik szobába. Egy kopott bőrtáskával tért vissza. Kutatott benne, majd kivett két bádogdobozt. – Ezek ugyanúgy működnek, csak kicsiben. Vedd el, és nézz bele! – Az egyiket Sethnek adta.

– Üres – jelentette Seth, miután belekukkantott.

– Úgy van. – Coulter a zsebéből kivett egy pénzérmét, és beleejtette a nála maradt dobozba. – Most nézd meg!

Seth belenézett, és egy negyeddollárost látott az alján.

– Egy negyeddolláros!

– Mint az enyémben. A kettő kapcsolatban áll – magyarázta a férfi. – Ugyanazon a téren osztoznak.

– Akkor most két negyeddollárosunk van?

– Csak egy – helyesbített Coulter. – Vedd ki!

Seth a tenyerébe borította az érmét. Coulter felemelte a dobozát.

– Az enyém eltűnt, látod? Te vetted ki abból.

– Csúcs! – hüledezett Seth.

– Maddox a kádak révén hazajöhet, ha megtalálja az ottanit – magyarázta tovább Coulter. – A bibi csak az, hogy az itteni végén kell lennie valakinek, aki kihúzza. Külső segítség nélkül csak abból a kádból tud kijönni, amelyikbe beszállt.

– Szóval, ha valaki a másik oldalon segít, a tetőtéri kádból átmehetnénk a brazil menedékbe?

Nagymama felvonta a szemöldökét.

– Ha meg akarod kockáztatni, hogy felfaljon egy óriási gyíkdémon, akkor igen.

– És Tanu miért nem a kádban jött vissza? – kérdezett rá Kendra.

Tanu kuncogott.

– Úgy terveztem, hogy a kádat használom, miután leszállítottam, de meg akartam bizonyosodni arról is, hogy a brazil menedékből tényleg elvitték az erekljét. Sajnos nem találtam meg, hol van elrejtve. Lycerna pedig elvágta a kádhoz vezető menekülési utamat. Mázhim volt, hogy átjutottam a falon.

– A tetőtér másik oldaláról beszélünk amúgy, igaz? – tért vissza a témára Seth. – A titkos oldalon, nem ahol mi alszunk.

– Úgy van – mondta nagymama.

– Hogyan törted el a karod? – faggatta a szamoait Seth.

– Őszintén? – vágott szégyenlős lépet Tanu. – Amikor a fal tetejéről leugroztam a földre.

– Azt hittem, a démon beléd harapott – sóhajtott Seth csalódottan.

Tanu szomorkásan elmosolyodott.

– Akkor nem lennék itt.

– Találtál bármi bizonyítékot, ami arra utalna, hogy a Szfinx áll a brazil menedék bukása mögött? – kérdezte nagypapa.

– A menedéken semmit nem találtam, ami őrá utalna. A környéken járt nem sokkal a dolog kezdete után, de mindig megjelenik, ahol valami baj van. Hogy segíteni vagy bajt okozni volt ott, arról fogalmam sincs.

– Te szerencsével jártál, Warren? – fordult felé nagypapa. – Van híred az ötödik titkos menedékről?

– Még semmi. Csak arról a négyről hallottam, amiről mindenki tud. Ausztrália, Brazília, Arizona, Connecticut. Az ötödik helyét senki nem tudja.

Nagypapa bólintott, láthatóan csalódott volt, de meglepett nem.

– És a másik ügy?

– A Szfinx ért hozzá, hogyan tüntesse el a nyomait – kezdte Warren komorabban. – És nem olyan alak, akiről nyíltan kérdezget az ember. A származását kideríteni olyan volt, mint egy zsákutcákkal teli labirintusban tévelyegni. Ahányszor pár lépést tettem valamilyen irányba, falba ütköztem. Jártam Új-Zélandon, Fidzsin, Ghánában, Marokkóban, Görögországban, Izlandon. A Szfinx mindenhol élt, és mindenhol más elméletük van arról, kicsoda és honnét jött. Egyesek szerint egy elfeledett egyiptomi isten avatárja, mások szerint tengeri kígyó, akit arra kárhoztattak, hogy a szárazföldet rója, megint mások szerint arab herceg, aki halhatatlanságot nyert, amikor átverte az ördögöt. Mindenki másképp tudja, és egyik elmélet vadabb, mint a másik. Beszéltem gondnokokkal, mágikus lényekkel, történészekkel, bűnözőkkel, mindenféle-fajta emberrel. Az a fickó egy fantom. A történetek mind mások. Ha engem kérdeztek, az összes pletykát ő indította útjára direkt azért,

hogy összezavarja az ilyen nyomozásokat, mint amivel én próbálkoztam.

– A Szfinx mindig is titokzatosságba burkolózott, éppen ezért lehet célpontja olyan vádaskodásnak, mint Vanessáé.

– Amivel Vanessa is tisztában volt – mutatott rá Coulter. – Könnyű a Szfinxet rágalmazni. Nem is ez az első eset.

– Igaz, de az összes eddigi vádról hamar kiderült, hogy rémült emberek alaptalan fecsegése – mondta nagymama. – Ezúttal viszont rémisztő a közvetett bizonyíték. Vanessa magyarázata tökéletesen passzol az eseményekhez.

– Van is oka, miért nem ítélünk el embereket közvetett bizonyítékok alapján – vélte Tanu. – A saját bőrünkön tapasztaltuk meg, milyen körmönfont lehet Vanessa. A tényekből könnyedén kovácsolhatott meggyőző hazugságot.

– Van más hírem is – szólt közbe Warren. – A Hajnal Lovagjai több mint tíz éve először ülnek össze teljes gyűlésre. Az összes lovag meghívást kapott.

Coulter sóhajtott.

– Az nem jó jel. Az utolsó összejövetel, amin részt vettem, akkor volt, amikor bizonyítékot találtunk arra, hogy az Esthajnalcsillag Társaság újra felbukkant.

– Te is lovag vagy? – nézett nagyot Seth.

– Félig-meddig visszavonultam. Általában nem áruljuk el magunkat, de ha bennetek sem bízhatok meg, akkor senkiben. Különben is, egyszer úgyis meghalok.

– Van még tovább – vette vissza a szót Warren. – A kapitány azt akarja, hogy Kendrát is elvigyem.

– Hogy?! – döbönt meg nagypapa. – Felháborító!

– Csak lovagok kapnak meghívást – értetlenkedett nagymama is.

– Tudom. Ne a hírnököt szidjátok! – védekezett Warren. – Fel akarják avatni.

– Az ő korában? – vörösödött el nagypapa. – Manapság már a szülőosztályon toboroznak?

– És mind tudjuk, kicsoda a kapitány. Igaz, nyíltan még nem ismerte el.

– A Szfinx? – tippelt Kendra.

Nagypapa elgondolkodva bólintott, és az alsó ajkát csipdeste.

– Meg is indokolták?

– A kapitány arra célzott, hogy Kendra képességei nélkülözhetetlenek ahhoz, hogy átvészeljük a közelgő vihart – felelte Warren.

Nagypapa a tenyerébe temette arcát.

– Mit tettem? Én mutattam be a Szfinxnek. Most pedig ki akarja használni.

– Nem engedhetjük el Kendrát – jelentette ki nagymama. – Ha a Szfinx a Társaság vezetője, akkor ez kétségtelenül csapda. Ki tudja, hány áruló lehet a lovagok között!

– Sok lovaggal dolgoztam – szólt közbe Tanu. – Láttam, hogy az életüket kockáztatták, áldozatokat hoztak. Hiszek benne, hogy sokan a menedékek igaz védelmezői. Ha a lovagok kárt okoznak az ügyünknek, csakis azért lehet, mert átverték őket.

– Te is lovag vagy? – nézett rá Seth.

– Mint Warren, Tanu, Coulter és Vanessa – mondta nagypapa.

– Vanessa azért necces – emlékeztette őket Seth.

– Igazad van – bólogatott nagymama. – Még ha a Szfinx szándékai tisztességesek is, Vanessa a bizonyíték, hogy a lovagok között is van áruló. Kendra számára veszélyes lehet egy olyan gyűlés, ahol minden lovag jelen van.

– Hol kerül rá sor? – kérdezte nagyapa.

Warren megvakarta a halántékát.

– Nem szabadna elárulnom, de mi úgyis megkapjuk a hivatalos meghívót, nektek pedig jogotokban áll tudni. Atlanta mellett, Wesley és Marion Fairbanks otthonában.

– Azok kik? – kérdezte Seth.

– Milliárdos tündérrajongók – magyarázta nagymama.

– Saját gyűjteményük van tündérekből és keringőkékből.

– Amiért jó pénzt fizettek – tette hozzá nagypapa. – Fairbankséknek sejtelmük sincs a közösségünk nagyságáról. Sosem láttak menedéket. Kívülállók, akiknek hasznát vesszük anyagi és kapcsolati szempontból.

– És hatalmas udvarházuk van, ami pompás helyszín a gyűléseknek – mondta Coulton.

– És tíz éve nem volt ilyen gyűlés? – kérdezte Kendra.

– Teljes gyűlés nem – mondta Tanu. – Ez olyan, amire mindenkinek el kell mennie, kifogás nincs. A lovagoknak fontos a titoktartás, ezért az ilyen összejövetelek ritkák. Általában kisebb csoportokban jövünk össze. Amikor nagyobb esemény van, álcázzuk magunkat. Csak a kapitány ismeri a testvériség minden tagjának kilétét.

– És talán éppen ő az áruló – hűmmögött Kendra.

– Talán – vont vállat Warren. – De nem látom, hogyan tagadhatnánk meg a kérését.

Nagypapa felvont szemöldökkel rámeredt. Intett, hogy fejtse ki.

– A legrosszabb, amit tehetünk – magyarázta Warren –, ha netán a Szfinx ellenségnek bizonyulna, az az, ha eláruljuk, hogy gyanakszunk rá. Ha gonosz, Vanessa állítása alapján nem is kérdéses, mivel büntetné, ha rájönne, hogy megtudtuk a titkát.

Nagypapa vonakodva, de bólintott.

– Még ha tervezne is valamit Kendra ellen, feltehetőleg nem akkor lépne, amikor elvileg a védelme alatt áll. Tisztában van vele, hogy sokan gyanítják, hogy ő a lovagok kapitánya. De nem értem, miért ragaszkodik a jelenlétéhez.

– Talán van egy talizmánja, amit fel kell töltenie – vetette fel nagymama. – Kendra képessége ebben a tekintetben egyedülálló.

– Elképzelhető, hogy éppen a brazíliai ereklje? – tipelt Tanu.

A szobára csend telepedett, ahogy mindenki felfogta ennek jelentőségét.

– De lehet, hogy a Szfinx a mi oldalunkon áll – emlékeztetett Coulter.

– Mikor lesz a teljes gyűlés? – kérdezte nagypapa.

– Három nap múlva – felelte Warren. – Te is tudod, hogy csak az utolsó pillanatban szólnak mindenkinek, hogy megelőzzék a szabotázszt.

– Te is lovag vagy?! – bámult Seth nagypapára.

– Voltam. Egyik gondnok sem tagja a testvériségnek.

– Elmész? – kérdezte tőle Kendra.

– A testvériség gyűléseire csak a jelenlegi tagok mehetnek.

– Tanu, Warren és én ott leszünk – mondta Coulter.

– Egyetértek, hogy a Szfinx igazi szándékaitól függetlenül Kendrának ott kell lennie. Majd mellette maradunk.

– Nem tudunk kitalálni valami hihető kifogást? – kérdezte nagymama.

Nagypapa lassan ingatta a fejét.

– Ha nem kételkednénk a Szfinxben, kezünk-lábunkat törnénk, hogy teljesítsük a kívánságát. Minden

kifogás gyanús lehet. – Kendrához fordult. – Te mit mondasz?

– Úgy tűnik, el kell mennem – felelte a lány. – Veszélyesebb helyzetbe is belesétáltam már. A Szfinxnek el kell árulnia magát, ha ártani akar nekem. És reméljük, hogy Vanessa téved. Szerintetek, nem segítene, ha beszélnénk vele?

– Abban talán, hogy még jobban összezavarodjunk – vicsorgott Coulter. – Hogyan hihetnénk egy szavát is? Túl veszélyes. Én úgy látom, ha hagyjuk friss levegőt lélegezni, csak a kezére játsszunk. Akár igaz az üzenete, akár nem, biztosan azért hagyta, hogy kimenekülhessen a csenddobozból.

– Egyet kell értenem – mondta nagymama. – Ha lett volna további bizonyítéka, beleírja az üzenetbe. Így is elég hosszú volt.

– Ha a vádja igaznak bizonyul, Vanessa nagy segítség lehet – vélte nagypapa. – Talán vannak még a szervezetben, akiket le tud leplezni. Ha lehetőséget adunk neki, biztosan megosztja az információit, hogy ne kelljen visszamennie a csenddobozba. Erre azonban most gondolni sem akarok. Egyelőre jobb szeretném, ha magunk keresnénk bizonyítékot. Talán ti négyen többet megtudtok a teljes gyűlésen.

– Ezek szerint, én is megyek? – kérdezte Kendra.

A felnőttek a szobában némán összenéztek, majd bólintottak.

– Akkor már csak egy probléma maradt – szólalt meg Seth.

Mindenki ránézett.

– Én hogyan kaphatok meghívást?

Információcsere

Kendra az ágyán feküdt, a könyökére támaszkodva olvasott egy jókora naplót. A határozott, döntött kézírás olyan volt, mint a Függetlenségi nyilatkozat. A naplót Patton Burgess írta, Titokfölde korábbi gondnoka, aki több mint száz éve kicsalogatta a tóból Lenát, a najádot. Ahogy nyáron Patton naplóiban lapozgatott, Kendrát egyre jobban lenyűgözte Lena története.

Noha, miután elhagyta a vizet, a najád halandó lett, sokkal lassabban öregedett Pattonnál. Mikor a férfi élete véget ért, Lena utazgatott a világban, majd végül visszatért Titokföldre, hogy Kendra nagyszüleinél dolgozzon. Kendra előző nyáron ismerkedett meg vele, és gyorsan barátok lettek. Ennek azonban vége szakadt, amikor Kendra a Tündérművelőktől kért segítséget, hogy hatalmas tündérsereggel meg tudjon állítani egy Muriel nevű boszorkányt meg a démont, akit az kiszabadított. A tündérek legyőzték a démont, Bahumatot, és vele együtt fogságba ejtették Murielt is. Sőt, az általuk okozott kár nagy részét is helyrehozták. Visszaváltoztatták az elvarázsolt nagypapát, nagymamát, Sethet és Dale-t, újraépítették Hugót. Majd Lenából újra najádot csináltak, noha ezt ő nem akarta. A vízbe visszakerülve Lena felvette régi életmódját, és amikor

Kendra segítséget ajánlott neki, hogy visszatérhessen a szárazföldre, esze ágában sem volt.

Kendrának nyomós oka volt rá, hogy tanulmányozza a naplót. Mialatt Titokföldén tartózkodott, Vanessa ideje nagy részében a korábbi gondnokok feljegyzéseit böngészte. Kendra úgy vélte, ha Vanessát árulóként ennyire érdekelte a naplókban rejlő történelem, akkor értékes információkra akadhat bennük. A többi gondnok nem hagyott hátra tizedannyi iratot sem, mint Patton, úgyhogy Kendra főleg az ő naplóit olvasgatta.

Patton érdekes ember lehetett. Ő felügyelte az új ház, a pajta meg az istállók építését. Ezeket még ma is használják. Megakadályozta, hogy az ogrék kiirtsák saját magukat, amikor egy ősi vizsályt tárgyalással rendezett. Segített megépíteni a megfigyelő üvegkupolákat, melyek óvóhelyként szolgálnak szerte a birtokon. Elsjátított a mágikus lények nyelvei közül hatot, és a tudást arra használta, hogy kapcsolatot építsen ki a menedék legfélelmetesebb és legrejtőzködőbb lényeivel.

Érdeklődése nem csupán Titokfölde működtetésére és fejlesztésére korlátozódott. Ahelyett, hogy a menedékbe zárkózott volna, Patton igen nagy távolságokra utazott még a repülőgépek feltalálása előtt, szinte semmi volt neki a Föld. Olykor nyíltan beszélt az olyan egzotikus helyeken tett látogatásairól, mint a más országbeli menedékek. Máskor viszont elhallgatta úti célját. Játékosan dicsekedett utazásaival, néha a világ legnagyobb utazójaként emlegette magát.

Az írásaiban Patton szemérmeskedés nélkül leírta, hogy szeretné Lenát elnyerni feleségének. Részletezte az udvarlás folyamatát, hogy hegedült, verseket írt neki, történetekkel csábította, beszélgetésre bírta. Világosan érződött, hogy a najád megszállottja lett.

Patton tudta, mit akar, és eltökélte, hogy sosem adja fel, megszerzi. Kendra most a romantikus beszámoló csúcspontjáról szóló részt olvasta.

Siker! Győzelem! Örömmünnp! Már nem is szabadna életben lennem, én pedig olyan elevennek érzem magam, mint még soha! A várakozás, epekedés kimerítő hónapjai, nem is, éveit után ő az otthonomban pihen, mialatt ezeket az örömitas sorokat rovom. Magam sem tudom felfogni. Soha az én Lenámnál gyönyörűbb hajadon nem járt ezen a földön. Emberi szív sohasem volt elégedettebb az enyémnél.

Ma akaratlanul is bizonyoságot kaptam a szerelméről. Bár, szégyellem bevallani az ostobaságom, a szégyen eltörpül az örömöm mellett. A tavon sodródva túl közel hajoltam szerelmemhez, s az átkozott nővérei azonnal kihasználták a figyelmetlenségem, és berántottak a vízbe. Víz alatti sírban kéne már nyugodnom. A vízben semmi voltam hozzájuk képest. Szerelmem azonban a megmentésemre sietett. Lena fenséges volt! Nem kevesebb mint nyolc vízi nimfával küzdött meg, hogy kiragadjon a karmaik közül, és kivigyen a partra. Aztán a csoda befejezéseként kijött hozzám a szárazföldre, végre valahára elfogadva az ajánlatom, és lemondott a halhatatlanságról.

Hiszen, mit is jelent a halhatatlanság egy szomorú kis tóba zárva, ilyen aljas társaságban? Olyan csodákat tárolok majd fel előtte, melyeket a fajtájabéliek elképzelni sem tudnak. Ő lesz a királynőm, én meg az ő legelszántabb csodálója és védelmezője.

Talán meg kéne köszönnöm a gonosz nővéreinek, hogy megpróbálták elrabolni az életemet. Ha nem alakul ki ez a szörnyű helyzet, Lena talán sosem teszi meg azt, amit megtett!

Nem kerülte el a figyelmemet, hogy a hátam mögött sokan kigúnyolják és megvetik a rajongásomat. Ugyanolyan végzetes kalandra számítanak, mint ami a nagybátyámat tönkretette. Bárcsak megízlelnék a szerelmem őszinteségét! Ez nem csupán enyelgés egy driáddal, nem csupán eltúlzott tévelygés. A történelem nem ismétlődik meg, sőt, új példát állítok a szerelemről a jövőendő koroknak. Az idő majd igazolja a szerelmem! Erre boldogan felteszem a lelkemet!

Akárhányszor olvasta Kendra ezeket a sorokat, mindig megbizsergették. Önkéntelenül eltöprengett rajta, hogy egy nap valaki hasonlóan erős érzéseket táplál-e majd iránta is. Mivel Lenától már hallotta a történetet, tudta, hogy Patton csodálata viszonzást talált, és életre szóló szerelem lett az eredménye. Igyekezett elterelni gondolatait Warrenről. Igen jóképű, bátor, vicces. De túl öreg hozzá, ráadásul, távoli rokona!

Kendra lapozott a naplóban, beszívta a régi papír kellemes illatát, és bár nem akarta, közben mégis remélte, egyszer majd talál magának olyasvalakit, mint Patton Burgess.

Az ágya melletti éjjeliszekrényen umitagyertya állt. Vanessa avatta be az umitaviasz titkába, amelyet dél-amerikai tündérek készítenek, akik hasonló közösségben élnek, mint a méhek. Az umitaviaszból készült krétával írt szavak csak akkor látszanak, ha ugyanolyan gyertya lángjánál olvassa az ember. Vanessa is ilyen viasszal írta utolsó üzenetét a cellája padlójára. És Kendra már azt is felfedezte, hogy Vanessa umitaviasszal jegyzeteket írt az áttanulmányozott naplókba.

Amikor csak meggyújtotta a gyertyát, fontos aláhúzott információkra bukkant, melyek mellett néha a margóra firkált jegyzeteket is talált. Ráakadt arra a

jegyzetre, amikor Vanessa rájött, hogy a vaderdőben rejtőzik a fordított torony, ahol a hazajáró lélek lakott. Talált több hamis nyomot, amit Vanessa követett, és amelyek között volt szellemjárta kátránytó, mérgező lúp és egy Graulasz nevű démon fészke. Kendra nem minden megjegyzést tudott elolvasni, mert Vanessa néhány helyen megfejthetetlen rövidítéseket használt.

Kendra most felült, kihúzott egy fiókot, hogy meggyújtsa a gyertyát, és átböngésszen még pár oldalt. Valamit csinálnia kell, hogy ne gondoljon folyton a közelgő atlantai útra!

– Megint a könyvtárba vágysz? – ijesztette meg a szobába lépő Seth.

Kendra felé fordult.

– Rajtakaptál. Olvasok.

– A könyvtárosok otthon tutira pánikolnak. Nyár van, és Kendra Sorenson nincs ott, hogy legyen mit csinálniuk. Nem írogattak neked?

– Neked sem ártana néha kézbe venni egy könyvet.

– Na, ja. Megnéztem a könyvmoly jelentését a szótárban. Tudod, mi az?

– Majd te elmondod.

– Ha ezt olvasod, az vagy.

– Jaj, de vicces. – Kendra visszatért a naplóhoz, találomra felütötte.

Seth lehuppan az ágyára.

– Most komolyan, Kendra, azt valamennyire értem, hogy klassz könyveket olvasni jó, de poros régi naplókat? Nem mondta még senki, hogy odakint mágikus lények vannak? – mutatott az ablakra.

– Nem mondta még senki, hogy vannak köztük olyanok, amik megesznek? Nem szórakozásból olvasom. Hasznos információk is vannak benne.

– Milyen információk? Hogy Patton meg Lena smárolt?

Kendra a szemét forgatta.

– Nem árulom el. De majd amikor a kátránytóban fuldokolsz, azt kívánod, bárcsak olvastad volna.

– Van kátránytó? – élénkült fel Seth. – Hol?

– Keresd meg te! – mutatott a hatalmas rakás naplóra az ágya mellett.

– Inkább belefulladok – legyintett Seth. – Nálad okosabbak is próbáltak már rávenni, hogy olvassak. – Aztán csak ült, és bámulta a nővérét.

– Most mi van? Unatkozol?

– Hozzád képest nem.

– Én nem unatkozom. Én megyek Atlantába – mondta önelégülten Kendra.

– Ez övön aluli volt! – méltatlankodott Seth. – El sem hiszem, hogy te leszel lovag, nem én. Te hány hazajárót pusztítottál el?

– Egyet se. De segítettem elkapni egy démont, egy boszorkányt és egy hatalmas, szárnyas, savat köpködő, háromfejű párducot.

– A francba, hogy én kihagytam a párducot – vágott fancsali képet a fiú. – Tanu és Coulter megkapta a meghívóját. Ezek szerint holnap indultok.

– Ha lehetne, tőlem aztán mehetnél helyettem. Én nem bízom a Szfinxben.

– Nem is szabad. Engedett nyerni a csocsóban. Nekem elmondta. Az a fickó profi.

– Csak azért mondod, mert téged megdicsért.

Seth vállat vont.

– Van egy titkom.

– Nem sokáig. Mindjárt elmondod.

– Sosem szeded ki belőlem.

– Akkor kíváncsian halok meg – felelte Kendra szárazon, azzal felkapott egy naplót a rakásból, és kinyitotta. Úgy tett, mintha olvasna, de a szeme sarkából látta, hogy Seth őt figyeli.

– Hallottál már a nipszikről? – kérdezte végül az öccse.

– Nem én.

– Ők a legkisebb tündérek – tájékoztatta Seth. – Apró városokat meg hasonlókat építenek. Nincsenek kétcen-tisek. Mint a bogaraim.

– Klassz. – Kendra továbbra is úgy tett, mintha nem érdekelné a dolog, szeme a szavakat pásztázta. Seth megtöréséhez ritkán kellett sok idő.

– Ha tudnál valamit – szólalt meg Seth –, ami veszélyes lehet, ám ha elmondanád, azzal bajba kevernéd magad, és sok pénzt veszítenél, elmondanád azért?

– Nagypapa! – kiabálta Kendra. – Seth tud egy titkot a nipszikről!

– Áruló – morgott Seth.

– Én csak segítek, hogy az Okos Seth legyőzze a Hülye Sethet.

– Az Okos Seth talán örül – ismerte el a fiú. – De a Hülye Sethtel óvatosnak kell lenni.

– Szóval, honnét tudsz te a nipszikről, Seth? – telepedett le nagypapa az íróasztala mögé a dolgozószobában.

– Onnét, hogy köztudott? – Seth kínosan fészkelődött a nagy fotelben. Magában letette a nagyesküt, hogy Kendra megfizet ezért.

– Nem igazán. Én nem beszélek róluk. A nipszik különösen sebezhetők. És nagyon távol élnek az udvartól. Tudsz róluk egy titkot?

– Talán – kertelt Seth. – Ha elmondom, megígéred, hogy nem kerülök bajba?

– Nem. – Nagypapa várakozóan összekulcsolta kezét az asztalon.

– Akkor egy szót sem szólok, amíg nem beszéltem az ügyvédemmel.

– Csak még mélyebbre ászod magad – figyelmeztette nagypapa. – Bűnözőkkel nem alkudozom. Viszont, aki őszinte volt velem, azzal voltam már könyörületes.

– A szatírok mesélték, hogy a nipszik között háború van – bökte ki Seth.

– Háború? A szatírok biztosan tévednek. Egész Titokföldén nincs náluk békésebb nép, legfeljebb a manók.

– Pedig igaz – makacskodott a fiú. – Newel és Doren látta. A Hatodik és Hetedik Királyság megtámadta egymást. A rossz nipszik azt mondják, új uruk van. Másképp is néznek ki, szürke a bőrük és vörös a szemük.

– A szatírok nagyon érzékletesen mesélhetnek – jegyezte meg gyanakodva nagypapa.

– Talán meg is mutatták – vallotta be vonakodva Seth.

– Nagyanyád kikel magából, ha megtudja, hogy megint Newellel és Dorennel voltál. És nem mondhatom, hogy nincs igaza. Nem nagyon tudnék rosszabb példát egy tizenkét éves fiúnak, mint két szatír. Ha őket követed, naplopó leszel... Várjunk csak, a szatírok megint loptak a nipsziktől?

Seth erőlködött, hogy az arca ne árulja el.

– Nem tudom.

– Már megmostam a fejüket, amiért loptak tőlük. Úgy tudtam, a nipsziknek sikerült orvosolniuk a problémát. Hadd tippeljek! Te a tilalmam ellenére megint elemeket adtál el a szatíroknak, és emiatt lépték át újra a Hét Királyság határát?

Seth felemelte az ujját.

– Ha nem teszik, nem tudnánk, hogy a nipszik háborúznak, és talán már kipusztultak volna.

Nagypapa rámeredt.

– Beszéltünk eleget a lopott aranyról. Itt több bajt okoz, mint amennyit ér.

– A szó szoros értelmében nem lopott – védekezett Seth. – A nipszik adták Newelnek, amiért elhárította a háborút.

Nagypapa úgy összeszorította a száját, hogy az ajka vékony vonal lett.

– Hálás vagyok, hogy ezt megosztottad Kendrával, aki segített, hogy megoszd velem. Hálás vagyok, hogy tudom, a nipsziknél szokatlan helyzet állt elő. Az azonban csalódást okoz, hogy a hátam mögött elemeket adtál el azoknak az örök kamaszoknak, hogy elfogadtad a kétes módon szerzett aranyat fizetségnek, és főleg, hogy engedély nélkül olyan messzire csavarogtál az udvartól. A nyár fennmaradó részére nem mehetsz ki a házból kíséret nélkül. És három napig nem mész felügyelettel sem sehová, vagyis kihagyod, amikor Tanu és Coulter ma délután utánanézik a nipszihelyzetnek. Plusz, ideadod nekem az aranyat, hogy visszaszolgáltassam a nipsziknek.

Seth leszegte a fejét, és maga elé bámult.

– Tudtam, hogy be kéne fognom a számat – motyogta. – Csak aggódtam...

– Helyesen döntöttél, hogy elmondtad, Seth. Azzal tettél rosszat, hogy megszegted a szabályokat. Mostanra már tudnod kéne, hogy annak katasztrofális eredménye is lehet.

– Nem vagyok idióta – kapta fel a fejét a fiú. – Visszajutottam, és még hasznos infót is hoztam. Vigyáztam.

Az ösvényeken maradtam. A szatírok velem voltak. Az igaz, hibáztam párszor, mielőtt többet tudtam volna erről a helyről. Szörnyű hibákat követtem el. Ezt sajnálom. De jót is tettem. Mostanában egyedül járok mindenfelé, csak nem mondom senkinek. Azokon a részekén mászkálok, amiket ismerek. Soha semmi nem történik.

Nagypapa felvett egy csecsebecsét az asztalról, egy emberszerű koponyát kristálygömbben, és szórakozottan egyik kezéből a másikba dobálta.

– Tudom, hogy sokat tanultál Coultertől meg a többiektől. Már biztonságosabban közlekedsz bizonyos térségekben. Értem, hogy ez növeli a csábítást, hogy átlépd a határokat. De veszélyes időket élünk, sok veszedelem leselkedik az erdőkben. És az, hogy olyan messzire mentél az udvartól, ismeretlen helyre, Newelre és Dorenre bízva magad, nyugtalanítóan bizonyítja, hogy hiányzik a józan ítélőképességed. Ha valaha úgy döntök, hogy Titokföldén belül kiterjesztem a határokat, ahová beléphettek, sok tiltott, de érdekes térségről kell beszélnem, amit el kell kerülnötök. Hogyan bízhatnék benne, hogy betartod majd a sokkal bonyolultabb szabályokat, ha képtelen vagy az egyszerűeket is elfogadni? Azért nem adtam neked szabad utat, hogy magad derítsd fel a menedéket, mert ismételten megszeged az alapvető szabályokat is.

– Hm, azt hiszem, ez jogos – mondta Seth. – Miért nem mondtad, hogy vizsgáztatni akarsz, hogy az udvarban maradunk-e?

– Mert azzal veszített volna a jelentőségéből a szabály. – Nagypapa letette a lapos talpú kristálygömböt a koponyával. – Ez nem játék. Okkal hoztam ezt a szabályt. Tényleg rossz dolgok történhetnek, ha kíséret nélkül járod az erdőket, még ha azt is hiszed, tudod,

mit csinálsz. Néha úgy viselkedsz, mintha azt hinnéd, hogy a felnőttlét azt jelenti, a szabályok nem érvényesek. Ellenkezőleg. A felnőttlét nagy része az önuralom elsajátítása. Dolgozz ezen, és akkor majd beszélhetünk arról, hogy mit szabad neked.

– Jó viselkedésért jár jutalom?

Nagypapa vállat vont.

– Ki tudja, mi lesz, ha ez a csoda bekövetkezik.

Pici tündér ereszkedett le egy márvány madárfürdetőbe, és belenézett a vízbe. Rövid haja olyan vörös volt, akár az érett eper, áttetsző szitakötőszárnya szinte nem is látszott a napfényben. Apró karmazsin ruhája rubintként csillogott. Megpördült, és a válla felett kémlelte tükörképét, ajkát biggyesztgette, fejét erre-arra billentette.

A közelben egy másik, sárga tündér tollászkodott, csodás pillangószárnyain fekete jelekkel. Halvány bőre volt és hosszú, mézszínű hajfürtjei. A sárga tündér kacagott: mintha miniatűr harangok csilingeltek volna.

– Mire fel ez a nagy vidámság? – kérdezte a vörös tündér tettetett ártatlansággal.

– Próbáltam elképzelni a tükörképem ronda, szinte-len szárnnyal.

– Micsoda véletlen – simított végig a haján a vörös tündér –, én meg nagy, csicsás szárnyat képzeltem magamnak, ami elvonja a figyelmet a szépségemről.

A sárga tündér felvonta a szemöldökét.

– Miért nem azt képezed, hogy széles, elegáns szárnyad van, amitől több vagy, nem pedig kevesebb?

– Próbáltam, de csak sárga függönyöket láttam.

Kendra önkéntelenül elmosolyodott.

Mostanában úgy tett, mintha szunyókálna a madárfürdetők vagy virágágyások közelében, de közben a tündérek pletykáit hallgatta. A tündérek ritkán álltak szóba vele, ha ő kezdeményezett társalgást. Miután csatába vezette őket, és maga is tündérrokon lett, Kendra túlságosan nagy népszerűsége tett szert, ami csak hátrányt jelentett. Az összes tündér irigy volt rá.

A tündérektől kapott ajándék kellemesebb következménye volt, hogy értette a nyelvüket és más mágikus nyelveket is. Úgy hangzottak neki, mintha mind angol lenne. Élvezettel használta ezt a képességét hallgatózásra.

– Nézd, Kendra hogy elterült a padon – súgta a sárga tündér bizalmasan –, mintha az övé lenne az udvar.

Kendra alig tudta visszafojtani a nevetését. Imádta, amikor a tündérek róla beszéltek. Ennél csak azt szerette jobban, amikor Sethet szidták.

– Nekem nincs bajom vele – csilingelte a vörös tündér. – Ő csinálta nekem ezt a karkötőt. – Felemelte a karját, hogy megmutassa a műtyűrt, ami vékony volt, akár a pók hálója.

– Az ő otromba ujjai ilyen kicsit megfogni sem tudnak – hitetlenkedett a másik.

Kendra tudta, hogy igaza van. Sosem csinált még karkötőt, főleg nem tündérnek. Vicces: a tündérek ritkán beszéltek vele, mégis gyakran vitatkoztak azon, kit szeret jobban.

– Sok különleges képessége van – állította a piros tündér. – Megdöbbennél, milyen ajándékokat ad a legközelebbi barátainak. Mi, akik vele együtt harcoltunk, hogy börtönbe vessük Bahumatot, különleges kapcsolatban állunk vele. Emlékszel arra a napra? Azt hiszem, akkor kobold voltál.

A sárga tündér vizet fröcskölt a piros tündérre, és kiöltötte a nyelvét.

– Kérlek, drágám, ne alacsonyodjunk le a kobold viselkedésig!

– Mi, akik voltunk koboldok, olyan titkokat ismerünk, amiket ti nem – mondta a sárga tündér ravaszul.

– Biztos vagyok bene, hogy a bibircsókók és görbe hátak szakértője vagy.

– A sötétség más lehetőségeket nyit meg, mint a fény.

– Mint például egy rémes tükörkép?

– Mi lenne, ha sötétek és szépek lehetnének? – suttogta a sárga tündér. Kendra alig hallotta.

– Én oda sem figyelek efféle pletykákra – felelte a piros tündér pökhendien, és elröppent.

Kendra meg sem moccan, míg résnyire nyitott szemhéján át azt nem látta, hogy a sárga tündér is szárnyra kap. Különös beszélgetés volt ez. A visszaválasztott tündérek ritkán említették a koboldként töltött idejüket. Általában szégyelltek. A vörös tündér övön aluli útést vitt be. De mit értett a sárga tündér azon, hogy sötét és szép, és a vörös miért szállt el hirtelen?

Kendra felkelt, és a ház felé indult. A nap a horizont felé nyomult. Az emeleten már össze volt csomagolva a bőröndje. Holnap elviszik Hartfordba, majd New Yorkba, onnét pedig Atlantába.

Aggodalommal töltötte el a gondolat, hogy találkozik a Hajnal Lovagjaival. Olyan titokzatos az egész. Még ha nem számolunk az árulókkal, akkor sem az a hely, ahová szívesen megy. Csak az vigasztalta, hogy Warren, Coulter és Tanu is ott lesz. Ha ők mellette vannak, olyan rettenetes dolog már nem történhet.

Ahogy ment fel a lépcsőn a fedett tornácra, megpillantotta Tanut és Coulttert, akik egy kordéban jöttek,

amit Hugo húzott. Amikor a gólem megállt, a két férfi kiugrott, és a ház felé indult. Mindketten komoly képet vágtak, és céltudatosan masíroztak. A mozdulataik nem árulkodtak pánikról, de nagyon úgy festett, hogy rossz hírt hoznak.

– Hogy ment? – kérdezte Kendra.

– Valami nagyon különös történik – felelte Tanu. – Mondd meg Stannek, hogy beszélünk kell vele.

Kendra beszaladt a házba.

– Nagypapa! Tanu és Coulter talált valamit!

A kiáltása előcsalta nagymamát és Sethet is.

– A nipszik még mindig harcolnak? – kérdezte Seth.

– Nem tudom – mondta Kendra, és a hátsó ajtó felé fordult, ahogy Tanu és Coulter belépett.

– Mi történt? – kérdezte nagypapa.

– Amikor a Hét Királyság rétje közelébe értünk, egy árnyalak menekült el – mesélte Tanu. – Utánaeredtünk, de túl gyors volt a zsvivány.

– Nem hasonlított semmire, amit eddig láttunk – vette át a szót Coulter. – Nem volt egy méter magas, sötét köpenyt viselt, és a földhöz kuporodva szaladt. – Ahogy mutogatott, Kendrának eszébe jutott, hogy Coulternek hiányzik a kisujja és a szomszéd gyűrűsujja egy része.

– Remetetroll? – tippelt nagypapa.

Tanu a fejét rázta.

– Remetetroll nem léphetett volna a mezőre. És nem egészen ilyen.

– Van egy elméletünk – mondta Coulter. – Mindjárt rátérünk.

– Mi az a remetetroll? – kérdezte Seth kíváncsian.

– A legalacsonyabb troll – magyarázta Warren. – Sosem marad sokáig egy helyen, lehet átmeneti fészke csendes padláson, híd alatt, hordóban.

– Folytasd! – mondta nagypapa Tanunak.

– Bejutottunk a dombba, és láttuk, hogy a Hatodik és Hetedik Királyság továbbra is háborúra készülődik, hiába okozott akkora kárt bennük Newel.

– Stan, el se hinnéd – csóválta a fejét Coulter. – A Hatodik és Hetedik Királyság feketébe burkolózott, a legtöbb lakos fegyvert visel. Azok a nipszik olyanok, amilyennek Seth leírta őket: szürke bőr, sötét haj, vörös szem. Próbáltak megvesztegetni minket, hogy segítünk nekik, aztán amikor nem mentünk bele, megfenyegettek. Ha nem tudnám, hogy lehetetlen, azt mondanám, bűnbe estek.

– De a nipszikenél nincs bűnbeesés – csodálkozott nagymama. – Legalábbis dokumentálva nincs. A bűnbeesett tündérekből lehetnek koboldok, a nimfákból is lehetnek halandók, de ki hallott már olyat, hogy egy nipszi átváltozik?

– Senki – értett egyet Tanu. – Ám ezekkel megtörtént. És ez adta az ötletet: szerintem a lény, akit üldöztünk, egy törpe volt, aki valami bűn miatt bukott lett.

– A törpéknél sincs bűnbeesés! – csattant fel nagypapa láthatóan értetlenül.

– Ezt mondd annak ott kint! – morogta Coulter.

– Jobb ötletünk nincs. Kikérdeztük a nipsziket, hogyan kezdődött az egész. Egyértelműen akkor, amikor a menedéket járták, és keresték a módját, hogyan tartathatnák távol a szatírokat. A sötétté változott nipszik így találkoztak új gazdájukkal.

– De amikor részleteket akartunk megtudni, elhallgattak.

– Mi okozhat bűnbeesést egy nipszinél? – morfondírozott nagypapa.

– Még sosem láttam hasonlót – mondta Coulter.

– És nem is hallottunk ilyenről – bólogatott Tanu.

– Én sem – sóhajtott nagypapa. – Normális esetben elsőnek a Szfinxet hívnám. Talán ezt is kéne. Akár barát, akár ellenség, mindig jó tanácsokat adott, és az ő tudásához semmi nem mérhető.

Tanu megropogtatta az ökleit.

– A normális nipszik azt mondták, hogy miután az Ötödik Királyságot megtámadták, sok nipszit elhurcoltak onnét, és azok is olyanok lettek.

– Szeretnéd, hogy Tanuval kihagyjuk a lovagok gyűlését? – kérdezte nagypapát Coulter.

– Nem, menetek kell! Vigyázatok Kendrára, és tudjatok meg minél többet!

– Ma nagyon furcsát hallottam a tündérektől – szólt meg Kendra. – Talán köze van ehhez. Arról beszéltek, hogy lehetnek sötétek, mint a koboldok, és közben szépek. Az egyik tündérnek nagyon tetszett a gondolat. A másik azonnal elrepült.

– Különös dolgok történnek Titokföldén, az egyszer biztos – hümmögött nagypapa. – Azt hiszem, telefonálnom kell.

Nagypapa, nagymama és Warren kiment.

– Seth, egy szóra, ha lehet – mondta Tanu. A fiú oda ment a hatalmas szamoaihoz, aki a sarokba terelte. Kendra is maradt, hogy hallja. Tanu ránézett, és folytatta.

– Érdekes nyomokat találtam a Hét Királyság mezején. Mintha a szatíroknak valaki segített volna bejutni.

– Ne áruld el nagypapának! – kérte Seth.

– Ha el akartuk volna, már elmondtuk volna. Coulterrel abban maradtunk, hogy már így is elég nagy slamasztikában vagy. Csak ne felejtsd el, hogy Hugo nem játékszer, nem arra van, hogy a szatírok lophassanak!

– Értem – mondta Seth megkönnyebbült mosollyal.

Tanu ekkor Kendrára nézett.

– Meg tudod ezt tartani magadnak? – A szeme igenlő választ követelt.

– Persze. Mára már eleget árulkodtam Sethről.